

Az első világháború semmi másért nem tört ki mint , hogy megszüntessék, eltöröljék a Magyar Királyságot....

Cúth János kanadai magyar újságíró igazságtalán írása Trianonnal kapcsolatban.

I.

Most már érdemes végre komoly és hiteles dokumentumokat teregetni az olvasók elé, mert annyi féligazságból és alig-igazságból táplálkoznak e téren, hogy az már maga a hamisított történelem. Kérlek benneteket, olvassátok el figyelmesen az alábbi dokumentumot, amely avatott kornatanútól származik:

Nem tudom ki hogyan van vele, de úgy vélem, hogy ártatlan magyarok millióinak sírja felett, és a háború soha világosan meg nem magyarázott, inkább elhazudott indítékai és történései mellett meg kellene hallgatni az igazságkereső kérdéseket is, s végre illene azokra hiteles magyarázattal szolgálni. Bámulatos közömbösség, bűnös cinkosság az, amikor a tényeknek ellentmondó, tarthatatlan "magyarázatok" posványába hagyják belealvadni nagyapáink, dédapáink vérének. Pedig ebben az esetben nem östörténelemtől van szó, amit sokkal könnyebb mellékvágányra terelni, mint az első világháború motivációit, vagyis a közelmúlt eseményeit. Ajánlom tehát, hogy lapozzunk bele a világégés titkosított forgatókönyvébe, amelynek a lapjai sárgás árnyalatúak - ha nem is annyira az enyészettől...

Önzetlenül vall nekünk a kérdésekről Benjamin H. Freedman. Az 1890-ben született zsidó üzletember 1945-ben szakított a szervezett zsidósággal, miután átlátott annak sátáni törekvéseit. Ezt követően egész hátralévő életét és hatalmas vagyonát az Egyesült Államokat átható zsidó zsarnokság leleplezésére szentelte.

Belelátott a politikusok, nevezetesen a méregkeverők cinkelt kártyáiba, hiszen többnyire ezek személyes ismerőse volt, úgymint Woodrow Wilsoné, Bernard Baruché, Franklin Roosevelté, Samuel Untermyeré, a Kennedy családé és még sokaké. Freedman életműve az embertelen világhódítás elleni óriási manifesztum. Rendelkezésünkre áll egy beszéde, amelyet a washingtoni Willard szállóban tartott, nagy közönség előtt. Akkori beszédének egyes kitételei manapság még időszerűek, mint valaha. Jelen esetben beszédének azokra a részre támaszkodunk, amelyek mindenek előtt az első világháború kibombasztásának körülményeire és lefolyására korlátozódnak. A következőkkel kezd: „Az Egyesült Államokban a cionisták és vallási társaik a kormány teljes mértékű irányítói.”

1914-ben tehát kitört az első világháború. Az egyik oldalon Nagy Britannia, Franciaország és Oroszország, míg a másik oldalon Németország, Ausztria-Magyarország és Törökország állt. Két évi ádáz küzdelem után a német fél megnyerte a háborút. (!) Nemcsak névlegesen, de ténylegesen is. A német tengeraltjárók lesöpörték a hajókat az Atlanti-óceánról. Nagy Britannia katonáinak elfogyott a lőszeré és mindössze egy hétre való élelmiszerük maradt. Az éhhalál várt rájuk. A francia hadseregben zendülés tört ki, miután 600 000 emberüket vesztették el a verduni csatában a Somme mellett. Az orosz katonák zöme szökevényné vált, az olasz hadsereg részben felbomlott. Mindeközben német földre egyetlen lövedék sem hullott, ellenséges katoná nem lépte át a német határt. S erre mi történt? Máig érthetetlen és felfoghatatlan módon, Németország békét ajánlott Angliának: az abszolút győztes Németország megalkuszik a tönkrevert Angliával?! Ma már tudjuk, hogy erre a német szabadkőműves vezérkari tisztek árulása folytán került sor. Anglia tehát fontolóra vette az ajánlatot. Nem is tehetett mást, mert a padlón volt. Amde ez még semmi. Hallgassunk csak bele ismét Freedman úr beszédébe:

„A németországi cionisták felkeresték a brit háborús kormánytanácsot - s most rövid leszek, mert ez egy hosszú történet, de minden okmányom megvan állításom bizonyítására - és ott azt mondták: „Nézzenek ide. Önök még meg tudják nyerni ezt a háborút. Nem kell elfogadni a német ajánlatot. Meg tudják nyerni a háborút, ha az Egyesült Államok az önök szövetségeseiként beszáll a háborúba.” Az Egyesült Államok akkor nem háborúzott (kivételesen.) Friss volt, gazdag és hatalmas. Azt mondták tehát Angliának: "Garantáljuk önöknek, hogy az Egyesült Államok az önök szövetségeseiként háborúba visszük, ha önök megígérik nekünk Palesztinát, miután önök legyőzték Németországot, Ausztria-Magyarországot és Törökországot." " Nem mellékesen jegyezzük meg, hogy An-

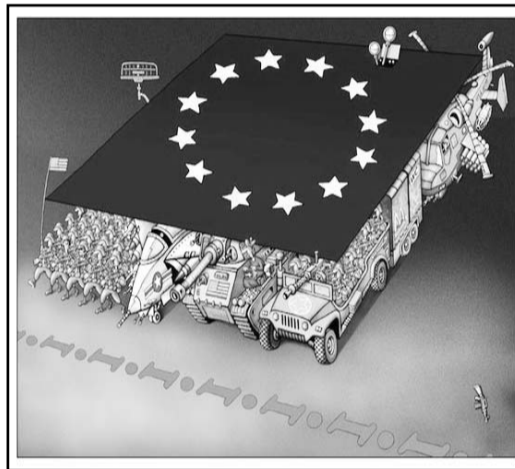
gliának annyi joga volt Palesztinát valakinek odaígérni, mintha mondjuk az Egyesült Államok valamilyen okból Japánt Irországnak ígérte volna. Az angol hadvezetőség 1916. októberében mégis megtette ezt az ígéretet. Röviddel ezután az Egyesült Államok, amely ezt megelőzően teljesen németbarát volt, Britannia szövetségeseiként belépett a háborúba!"

"Azért mondom, hogy az Egyesült Államok szinte teljesen németbarát volt, mert a tömegtájékoztatót a zsidók irányították, minden újság és hírközlő eszköz zsidó irányítás alatt állt. Márpedig ezek a zsidók németbarátok voltak, mert sokan Németországból jöttek és szerették volna, ha Németország megveri a cárt. A zsidók nem szerették a cárt, mert az tisztában volt törekvéseikkel és átlátott a manipulációikon. Ezért azt mondták, hogy amíg Anglia és Franciaország Oroszország szövetségese, addig ne számítsanak egyetlen centre se. Amikor viszont ugyanezek a zsidók lehetőséget láttak Palesztina megszerzésére, elmentek Angliába, és megkötötték az említett szerződést. Azután minden megváltozott, mint mikor a forgalmi jelzőlámpa pirosról zöldre vált. Ugyanazok az újságírók, akik korábban németbarátok voltak és arról firkáltak, hogy Németországnak milyen sajnálatos nehézségei vannak Nagy Britannia legyőzésében kereskedelmi és más téren, hirtelen úgy találták, hogy a németek nem jók, gazemberek, akik "vöröskezeses nővéreket lőnek le." Röviddel ezek után Wilson hadat üzent Németországnak. A londoni cionisták telexeket küldtek az Egyesült Államokba az igen befolyásos Brandeis bírónak, ezt mondván: megkapjuk Angliától, amit akarunk. Most rajtad a sor: dolgozd meg Wilson elnököt, hogy az Egyesült Államok hadba lépjen. Így lépett háborúba Az Egyesült Államok. E háborúhoz semmi más érdeke nem fűződött! Nekünk, amerikaiaknak semmi okunk, semmi jogunk nem volt ahhoz, hogy az első világháború a mi háborúnk legyen. Belehajszoltak, közönségesen szólva bepaliztak bennünket azért, hogy a világ cionistái megkaphassák Palesztinát. Ezt soha senki nem mondta el az Egyesült Államok népének. Sohasem tudták meg, miért kellett fiaiknak meghalniuk az első világháborúban..."

Ezt követően a cionisták ismét Angliába mentek, biztosítani maguk számára a koncot, mondván: mi teljesítettük a "szerződés" reánk vonatkozó részét. Szeretnénk egy írást, amely rögzíti, hogy önök is betartják az alkut, és a háború után odaadják nekünk Palesztinát. Nem tudták, hogy a háború egy évig vagy tíz évig fog tartani. Ezért kiöltöttek egy formulát, amely rendkívül homályos, szinte értelmezhetetlen megfogalmazásban lett rögzítve, s "Balfour nyilatkozatként" került a történelembe. Ez a nyilatkozat nem más, mint Nagy Britannia ködösített kötelezvénye arra vonatkozóan, hogy megfizeti a cionistákat annak fejében, hogy azok belerángatják az Egyesült Államokat a háborúba. Ez a sokat emlegetett Balfour nyilatkozat valójában olyan hiteltelen volt, mint egy fedezetlen háromdolláros csekk. Anglia mégis paprikajancsiként behódolt, s ebből nagy baj lett. Az Egyesült Államok, tudva, hogy háborúba lépésével lassan felőrölte a németek erejét. Amikor aztán a háború véget ért, a németek elmentek a párizsi „békekonferenciára”, ahol bizony összesen 117 (!) cionista székelt (szegény Magyarország! C.J.), akik kizárólag a zsidók érdekeit képviselték. (Szegény, zsidók által kiszemelt Magyarország! C.J.) Vezetőjük Bernard Baruch volt. En is ott voltam, tudom mi történt! A zsidók azon a „békekonferencián” feldarabolták Németországot (és főleg, előre bekalkulált módon a maguk számára rég kiszemelt Magyarországot, jól tudva, hogy egy legyöngített Magyarországot könnyebben zsebre vágják, mint egy magyar nagyhatalmat! C.J.), az elragadott részeket pedig előszeretettel osztották fel mérlegelés nélkül azon nációk között, amelyek azokra kényük-kedvük szerint igényt tartottak! E kéjelegve végrehajtott hóhérmunkával a cionista zsidók megteremtették maguk számára a nemzetsakterolás precedensét, majd a németek tudomására hozták a Balfour nyilatkozatot. A németek ekkor fogták föl, hogy: ó, hát ennek a játszmának az áldozatai lettünk! A további események már ebben a mederben zajlottak, s nyílegyenesen vezettek a második világháborúig, ezért nagyon fontosak még az epizódoknak tűnő közbülső események is. A németek először is tudatosították, hogy kegyetlenül becsapták őket, s mint rászédettek fizetik a rájuk kényszerített csillagászati összegű "jóvátételeket". Hát még a magyarok!!!

Amit a németek érezhettek a zsidókkal szemben, azt érzékelte egy modellen: Tételezzük fel, hogy az Egyesült Államok harcban áll Oroszországgal, és győz. Ekkor azt mondanánk az oroszoknak, hogy hagyjuk abba az egésztest, békefeltételeink alapján felejtjük el az egésztest. Ekkor azonban az orosz szövetségeseiként belépne a háborúba Kína, s mi ennek

következtében elvesztenénk a háborút. Megsemmisítő győzelmet aratnának felettünk olyan jóvátételi kötelezettségek mellett, amelyek minden képzeletet fölülmúlnak. Képzeljük el továbbá, hogy az itt, (Amerikában) élő kínaiak, akikről azt gondoltuk, hogy hű állampolgárok, eladtak bennünket az oroszoknak, s általuk lépett Kína az ellenünk vívott háborúba. Hogyan gondolkodnának akkor itt, az Egyesült Államokban a kínaiakról? Nem hiszem, hogy közülük egy is ki merne jönni az utcára. Nem lenne elegendő lámpavas számukra... Nos, így éreztek a németek is a zsidókkal szemben. Pedig a toleranciájuk határtalan volt. 1905-ben például, amikor az első kommunista forradalom megbukott Oroszországban, s a zsidók, akik a forradalmat elindították és szították, kifelé tülekedtek onnan, s valamennyien Németország felé törtettek. (Bűnösökként is a legjobb létfeltételek közé. C.J.) És Németország menedéket nyújtott nekik. Nagyon tisztességesen bántak velük. "Hálából" ezek eladták Németországot egy újabb zsidó gyalázatért, azért, hogy koncul kaphassák Palesztinát. Ezt követően a Nahum Sokolowhoz hasonló sok-sok zsidó csahos zsidó csahos kezesztül dicsekedett a sajtón keresztül, hogy a németországi zsidóellenes hangulat azzal kapcsolatos, hogy tudatosították, miszerint a háborús vereséget a zsidók beavatkozása eredményezte azáltal, hogy az Egyesült Államokat saját érdekükben bevonták a háborúba. Maguk a zsidók vallották be. Nem úgy volt, hogy 1919-ben a németek rájöttek volna, hogy a zsidó vér jobban ízlik, mint a bajor sör. Nem volt szó semmiféle vallási érzelméről, mindössze ráébredtek arra, hogy vereségükért a zsidók felelősek! De még ezek után sem történt semmiféle megtorlásszerű akció. A zsidóknak a hajuk szála sem görbült meg. Lassan azonban a zsidók is megfékeztek magukat sikerük zengedezését illetően, s a továbbiakban már titokban akarták tartani ezt a tényét. Nem volt kívánatos számukra, hogy a világ megértse, miszerint ők árulták el Németországot, ezzel együtt Magyarországot is - talán még teljesebb mértékben.



Mindeközben a világ egyszerűen megfeledkezik az olyan sarkalatos eseményekről, amire 1933-ban került sor, amikor a világ zsidóságának legjelentősebb képviselői összesereglettek Amszterdamban egy talál-

kozóra. Ott a szemtelenség és pofátlan arrogancia csimboraszójaként olyan ultimátumot fogadtak el Németország felé, amelynek értelmében azt üzenték: Kidobjátok Hitlert, és minden zsidót visszavesztek előző állásába attól függetlenül, hogy kommunista volt-e! Es ezt végétek ultimátumként! (Ebben az időben a kommunisták 98 százaléka zsidó volt!) Elképzeltetik, hogy erre mit mondtak nekik a németek... És mit tettek a zsidók? 1933-ban, amikor Németország visszautasította, hogy megadja magát a zsidóknak, Samuel Untermyer az amszterdami összejövetelről hazatérőben, az Egyesült Államokban egy országos rádióbeszédet tartott, amelynek a lényege az volt, hogy a világ zsidósága ezennel "szent!" háborút üzen Németországnak. "Szent harcba lépünk a németek ellen. Egészen a megadásukig éhezettjük őket. Ezért bojkottra hívjuk fel ellenük az egész világot. Ez tönkre fogja tenni őket, mert függőben vannak az exportjától." Untermyer úr arcátlanul azt állította, hogy "ez a bojkott a mi eszközünk az önvédelemre." (Ugyanez a szójárásuk manapság is, a palesztinok halomra gyilkolását illetően. C.J.) A bojkott hihetetlenül hatásosan működött, amire a németek a következőképpen reagáltak: 'Kik ezek az emberek, akik bojkottot hirdetnek ellenünk és kidobják embereinket munkahelyeikről, és ipari termelésünket leállítják? Kik azok, akik ezt teszik velünk? Természetesen nehezteltek emiatt: Minimáreakció volt részükről, hogy horogkereszteket festettek a zsidó üzletekre. Miért menjen be egy német, és adja pénzét annak a zsidó tulajdonosnak, aki a bojkottot gyakorolta velük szemben? Aminek a végcélja Németország kiéheztetése, s még annak is a megszabása, hogy ki legyen a miniszterelnökük vagy kancellárjuk. Azt követően tették ezt, hogy kivételezett helyzetük ellenére elárulták Németországot! Mégis tényszerűen meg kell állapítani, hogy a németországi zsidóknak még ezek után, még ezek mellett sem történt semmi bántódásuk, holott a bojkottot eszeveszett akarnoksággal fenntartották a németekkel szemben. A helyzet akkor változott meg, amikor - 1938-ban - egy lengyel zsidó a párizsi német követségen lelőtt egy német hivatalnokot. Németországban, csak ezután történt, hogy kirakatokat törtek be, utcai harcokra s hasonlókra került sor." - írta le a történetek hiteles szemtanúja, Benjamin H. Freedman.

– befejező rész következik –

Forrás: <http://www.boldogsag.net>